

TO BYLA TAKY JEDNA DRAHÁ 1/2 BA...

Středa, 25 květen 2016

Někdy na počátku devadesátých let minulého století jsem dělal pomocníka likvidátora Restaurací a jídelen ĀEeská Lípa se sídlem v Doksech. Lidi, na pár tehdejších drahých fakt nezapomenu; v Jestřebí například prohlásil hospodské, Ā na to, aby hospodu koupil, nemá; tak se mu na ten penízek slohla celá vesnice. Jinak, jestli si někdo dneska myslí, Āe hospodští na privatizaci Ājak zbohatli, tak aĀ na to zapomene.

Baráky byly vřinou v otěsném technickém stavu, hygiena veřkerá Āádná, Ālábek a tĀ, asi to znáte z vlastní zkušenosti. Jo, vzpomínám, Ākde ve vesnici u Stráě pod Ralskem, se pĀi drahĀ vykřikovala hospoda má jednu velkou pĀednost – nemusíte tam svítit, Āe hosté svítí sami a hospoda taky svítí sama, po tĀch letech … (tĀĀba uranu). Ale abych se vrátil k meritu vĀci, zpátky k tĀ hospodĀ do Doks. V poslední fázi tĀ drahĀby v RaJ, dořlo i na likvidaci zbylého majetku. Byly tam dvĀ skladové haly - u mĀstského parku pod strařnou silnicí, která pĀí ĀEeskou Lípu od severu k jihu – hala, dole podezdívka a nahoĀe oblouky. Léta se tam házelo veřchno co zbylo, a co nikdo nepotĀeboval. Od futer, dveř, starejch voken, dĀezĀ, nádobí, byly tam instalatĀské trubky, zbytku kotlĀ-ústĀedního topení, nábytek, Āidle, leřeni, skĀinĀ a podobnej herberk.

Tak - a co s tĀm, vyklidit to by stĀlo docela balík. Pak ale jedna moudrá hlava pĀi opileckĀ kocovinĀ pĀiřla na geniální nápad. UdĀláme drahĀbu!! Já mu Āíkám, aĀ neblbne, dyĀ to nikdo nebude chtít. Ale vsadilo se na ty niř pudy ĀlovĀka ĀeskĀho obyĀejného, jako je klasika lakotnost a mamon, a vymyslel se pĀimo ũchvatný plán… ProstĀ jsme vyhlásili drahĀbu a to drahĀbu dost neobvyklou. ZaĀalo se jeden den v sobotu rĀno v 08:00, vstupné na drahĀbu bylo 100 korun jeřtĀ Āeskoslovenských, a za to jsi si mohl odněst cokoliv, v jakĀkoliv mnoĀstvovřem za pĀedpokladu, Āe to odneseř; jenom sĀm a pĀjedeř; s tĀm myřlenou vchodovou Āřu. NejvřtřandĀ bylo to, Āe to zaĀalo fungovat! Dorazila první parta, tak se jich vpustilo prvních 10 kouskĀ. No a dokud nevylezli ven, tak dalř dovnitĀ nemohli. Jeden maník si vzal stĀl, obrĀil ho vzhĀru nohama a na nĀj naskládat devĀt – nekecĀm! - tĀĀkých hospodských Āidli. A celou tuhle vratkou konstrukci si naloĀil na zĀda a vy se s tĀm ven… PodmĀnky drahĀby ovřem splnil, a Āe se mu to veřchno sesypalo na hlavu aĀ za vchodovou Āřou, to uĀ nikoho nezajímalo. A najednou vylezl ven Ālovík jeden s motocyklem zn. PionĀr, kterej tam byl Ākde zahrabanej, a my o nĀm nevĀdĀli. Hele, za stovku, no neber to. Tenhle Ālobrda nĀm udĀl reklamou opravdu hodnĀ nĀramnou, lidé se svolĀvali pomalu i kouřovými signály. Takhle to pokračovalo dĀle. MĀli jsme tam, jak si nĀjak pamatuju, taky jeden problĀm. NĀjací dva chtĀli kotel ũstĀedního topení, mĀl ovřem 150 kilo a to jeden unĀst pochopitelnĀ nemohl. Tak se svolĀla rada, chvilku se rokovalo a pak se povolilo, Āe to mohou mít dva. (PochopitelnĀ, co bychom my s tĀm dĀlali.) V poslední fázi dorazil jeden tĀpek, kterej si za tu stovku odnesl aspoĀ pytel ztvrdlého cementu, prostĀ uĀ tam nic jiného nebylo. NeuvĀřitelnĀ… Mít v tĀ dobĀ kameru, tak jsem asi do konce svĀch dnĀ uĀ nemus pracovat. Za utrĀenĀ peněz se nĀco dalo místním CikĀm (v tĀ dobĀ jeřtĀ nebyli RomovĀ), ty tam pak poklidili zmetli a zbytek peněz se řel bohapustĀ proclastat. FRANTA BOUřKA